

Forening med Postvæsenet, men Telegraf- og Postvæsen ere aldeles uensartede Indretninger, som i teknisk Henseende slet intet have tilfælles og i administrativ Henseende kun den tilfældige Omstændighed kan man vel kalde det, at de ere henlagte til det samme Regeringsdepartement. Foreningen har derfor heller ikke vist gunstige Resultater, og Statsmagterne have i de senere Aar været enige om at ophæve saadanne Forbindelser.

Underledes maatte det blive med Telegraf- og Telefondriften, der rettelig forstaaet er et og det samme, og som derfor i alle Led af Administration og Tjeneste med Lethed og organisk kan forbindes og endog gaa helt over i hinanden i de flere Tilfælde, hvor dertil er Anledning.

Disse økonomiske Fordele ved Forening med Rigs-Telegrafen vilde, som nævnt, ogsaa gøre sig gældende over for Liniernes Vedligeholdelse, idet Telegraf- og Telefonledninger i stor Udstrækning vilde være anbragte paa samme Stolper. Fordelen vilde her blive gensidig for Telegraf- og Telefonvæsenet, og det første vilde, i det faste Personale, som Byledningernes Vedligeholdelse udtrækker, altid have en nu haardt savnet fast og øvet Stab af Arbejdere til sin Disposition.

Naturligheden af Forbindelse mellem Telegraf og Telefon.

At Forbindelsen mellem Telefonen og Telegrafen saavel i teknisk som i administrativ Henseende er naturlig, turde være indlysende og ubestridt. Telefonen er i Virkeligheden et Telegrafapparat ligesom Morseapparatet, Hughes o. fl.

I Belgien, siger en officiel Rapport fra den britiske Legation i Brüssel af 1892, gaar Erfaringen ud paa, at Telegrafen og Telefonen maa forenes i een Haand. Hvis ikke, maa den ene nødvendigvis staae og hindre den andens Udvikling.

I England har Domstolene fastslaaet, at Telefonen hører ind under Benævnelsen „Telegraf“.

I Frankrig har de Deputeredes Kammer udtalt, at der ikke gives nogen Anledning til Lovgivning angaaende Koncessionering af Telefonanlæg, da Regeringen allerede ifølge Dekretet af 1851 om Telegrafanlæg har Ret til at meddele Koncession ogsaa af Telefonanlæg. Telefonen anses altsaa uden videre at tilhøre Telegrafen.

Paa samme Maade har i Holland Kammeret erklæret, at Loven om Telegrafer af 1852 ogsaa omfatter Telefonen.

I Tyskland betragtes, ifølge Dekretet om Telefonvæsenets Ordning, Telefonen som „et Supplement til Telegrafen“, og Reichs-Gericht har udtalt, at Anbringelse af et Telefonapparat i Stedet for et Morse- eller andet Telegrafapparat ikke berører et Anlæg Karakteren af Telegraf.

I Svejt's har Forbundsraadet erklæret „ikke et Øjeblik at være i Tvivl om, at i Kollektiv-Begrebet „Elektriske Telegrafer“ maa indbefattes alle saadanne Indretninger, som tjene til med Elektricitet at udveksle Tanker mellem to mere eller mindre fra hinanden fjerntliggende Steder“, og den 1ste Artikel i Lov af 27de Juni 1889 angaaende Telefonvæsenet lyder saaledes: „Bygning og Drift af Telefonanlæg udgør en Del af Telegraf-tjenesten og henligger under Telegrafstyrelsens Omraade“.

Betragtes imidlertid Telefonen og Telegrafen hver for sig, ere de konkurrerende samtidig med, at de supplere hinanden.

Konkurrenceforholdet.

Konkurrencen mellem de tvende Indretninger er et Punkt af største Bigtighed i finansiel Henseende, fornemmelig i et Land som vort, hvor Staten er nødt til, for Næringsvejenes Skuld, at underholde Telegrafdrift paa talrige Steder, hvor det direkte Udbytte er et betydeligt Underskud. Dette Hensyn har ogsaa overalt spillet en betydelig Rolle, hvor Talen har været om Forholdet mellem Rigs-Telegrafen og Telefonen. I flere Lande antages det at have været det afgørende Moment med Hensyn til Statens Overtagelse af Telefonvæsenet.

Ogsaa i vort Land har man nu nogen, om end ikke lang Erfaring for, hvilken Sundhedsfølelse denne Konkurrence kan have.